

vistnok gives gode Grunde for, i denne Henseende at vise nogen Forsigtighed; men man har dog fundet, at der var overveiende Grund til at vedligeholde den Fremgangsmaade, der har været indført ved de nuværende Anstalter. Under den Uvisshed, der omgiver ethvert Menneffes fremtidige Livsvillkaar, har Indgaaelsen af en uopløselig Pengecontract for hele Livet noget affrækkende for den, der vel overveier ethvert af sine Foretagender. Ved han derimod, at den Anstalt, med hvem han contraherer, er villig til, dersom forandrede Forhold skulde gjøre det ønskeligt for ham at hæve Contracten, da at gaae ind herpaa, og give ham tilbage, hvad han har betalt Mere end det, der maa tilkomme Anstalten for den allerede ydede Forsikkring og de dermed forbundne Omkostninger, da kan han med langt mindre Betænkelse gaae ind paa et saadant Forhold.

Selvfølgelig maa der sørges for, at denne Liberalitet ikke misbruges til Anstaltens Skade, og man har derfor i Lovforslaget optaget Reglerne for Godtgjørelsens Beregning med de i denne Henseende nødvendige Begrænsninger. Ved Hjælp af disse Regler vil det ogsaa være muligt at lette Interessenterne Overgangen fra en Forsikkringsart til en anden og fra en Betalingsmaade til en anden, og navnlig ville formentlig flere af de Lettelser, hvortil Ideen er givet i det af Prof. Mundt udgivne Skrift: „Plan til en Forsikkrings-Sparekasse“, igjennem den nye Plan kunne erholde practiff Anvendelse.

Det oftere udtalte Ønske om, at Anstalten maatte kunne tilbagekjøbe virksomme Livrenter og Overlevelsesrenter, hvilket ogsaa ifjor fandt megen Sympathi i Folkethinget, har man søgt at tilfredsstille, saavidt det lader sig gjøre uden at udsætte Anstalten for Tab.

Til § 10.

At nogen Smødefommen maa kunne vises imod den Interessent, som ikke seer sig istand til at opfylde den ham ifølge den indgaaede Contract paahvilende Forpligtelse til at indbetale sin Indskudspræmie inden en bestemt Dag hvert Aar, er almindelig anerkjendt ved Praxis i de fleste Forsikkringsanstalter,

og har fundet sit Udtryk i Planerne for de bestaaende Anstalter, som indrømme Interessenterne 14 Respitdage, dog under det Villkaar, at Risicøren i disse 14 Dage er Interessenternes egen. Denne Bestemmelse er ikke heldig, da denne Risiko kan være altfor stor, og det ingenlunde altid afhænger af Interessenten selv om han kan undgaa den; et heller skjønes en Udsættelse af 14 Dage at være tilstrækkelig i en Deel Tilfælde, hvor en Smødefommen fra Anstaltens Side er meget ønskelig og uden Fare kan indrømmes. Ministriet har derfor gjenoptaget sit Forslag i det tidligere Lovforslags § 7, 2det Stykke, i en noget modificeret Skikkelse, idet man foreslaaer indrømmet Genstand indtil næste Betalingstermin paa Anstaltens Risiko imod Erlæggelse af en Bøde, hvis Maximum det næppe vil være nødvendigt at sætte højere end til $\frac{1}{8}$ af Indskudspræmien, og imod at Anstalten i Udeblivestilfælde gjør sig betalt i Forsikkringsens Værdi.

Man har endog troet at kunne gaae et Skridt videre, for saavidt muligt at undgaae, at den, som har tegnet og i længere Tid vedligeholdt en Forsikkring, ved forbigaaende Pengeforlegenhed skulde nødsages til at opgive den. I Reglen vil en Forsikkring allerede, efter i en kort Aarrække at være vedligeholdt, have erholdt en saa stor Værdi, at et Aars Præmie kan dækkes ved Værdien. Naar dette er Tilfældet, bør der fra Anstaltens Side Intet være tilhinder for at imødefomme den Interessent, som maatte ønske Udsættelse med Præmiens Betalning, mod at Anstalten, dersom han senere skulde udeblive med denne, i den ham tilkommende Godtgjørelse for Forsikkringen gjør sig betalt for Præmien og Renter af samme. En hertil sigtende Bestemmelse er derfor optaget i denne Paragraph.

Til § 11.

De nuværende Anstalters Planer medføre Bestemmelse om, at enhver Interessent i Livsforsikkringsanstalten, som vil foretage Rejse eller tage Ophold i Egne udenfor Europa, hvis Klimatforhold ere farlige for Sundheden, og Enhver, som vil træde i activ Krigstjeneste, maa erlægge en Tillægspræmie saalænge dette